



RefErdő *Áldás, békesség!*

A monorierdői reformátusok hírlevele

III. évfolyam, 4. szám

2015. szeptember

Az Ige körül...

„Azokban a napokban, amikor ismét nagy sokaság vette körül, és nem volt mit enniük, magához hívta tanítványait, és így szólt hozzájuk: Szánakozom a sokaságon, mert már három napja vannak velem, és nincs mit enniük”

(Márk 8,1-2)

A hétköznapi csoda

Nagyvárosokban, ahol sok koldussal találkozunk, gyakran előfordul az, hogy ha egy szervezet képviselőjében segíteni akarnak egy kolduson, az mogorván, bántóan, arrogánsan elküldi az illetőt. Mert ebben az állapotában, mosdatlanul, éhesen, lecsúszva, egy aluljáróban vagy buszmegállóban lakva sem akarja tudomásul venni a tényt: rászorul a segítségre, egyedül nem képes a bajaival megbirkózni, önerőből nem képes élni.



Az ember nem szeret mások sajnálatára szorulni. Különösen mai világunkban, ahol az alapján mérnek bennünket és mi magunkat is, hogy mit vagyunk képesek előteremteni. Ez az emberiség nagy önbecsapása, mert az ember nem képes teremteni. A teremtés azt jelenti, hogy a semmiből valami lesz, és erre csak Isten képes.

A *teremteni* igét éppen ezért a Biblia csakis Isten cselekedeteként használja. A Sátán kísértése éppen az, hogy *„olyanok lesztek, mint az Isten”* (1Móz 3,5).

Ha pedig teremteni nem tudunk, akkor értelemszerűen segítségre szorulunk. Új kenyér ünnepén el kell, gondolkozzunk azon, hogy mindazt, amit a kenyér jelent számunkra (a megélhetés forrásait), elő tudjuk-e teremteni mi magunk! A 21. század sikerorientált ideálját tekintve természetesen azt

mondják az emberek: „Elő tudom teremteni. Én vagyok a saját egzisztenciám megalapozója és fenntartója. Az én ügyességemen, rátermettségemen vagy dörzsöltségemen, kommunikációkészségemen múlik az életszínvonalam.” Az álláshirdetések önállóan dolgozni tudó embereket keresnek, a segítségre vagy sajnáltra szoruló ember a társadalom periferiájára kerül. A reklámok nem neki szólnak, a munkáltatók nem versenyeznek érte, és egy folyamatos megoldandó problémát jelent a szociális háló számára.

Ebben a közegben nem csoda, hogy az új kenyér ünnepe inkább a tűzijátékról szól, mint hálaadásról a kenyérért, a megélhetésért. A kenyérért való hálához ugyanis alázatra van szükség. Az alázat pedig abban nyilvánul meg, hogy pontosan az ellenkezőjét vallom annak, amit a világ belénk akar erőltetni: „Én nem tudom előteremteni megélhetésem forrásait. Nem én alapozom meg az egzisztenciámat, nem az ügyességemen múlik, mert az sem tőlem van. Nem rajtam múlik az életem.”

A kenyérszaporítás Márknál e helyen megörökített csodájában Jézus szánalomból cselekszik. *„Szánakozom a sokaságon”* – mondja az Úr. Mi nem szeretjük az ilyen helyzeteket. Az emberi büszkeség nem engedi, hogy szánalomból kapjunk bármit is, mert szánalmasnak érezzük magunkat. Mi jog szerint szeretünk kapni, hogy az nekünk jár, hiszen erre buzdítanak régi idők „munkát, kenyeret!” jelmondatai, napjainkban pedig a reklámok is.

Mai hálaadásunk alapja mégis az kell, hogy legyen, hogy az Úr velünk is szánalomból cselekszik. El kell, hogy ismerd: nem vagy ura a helyzeteknek! Nem vagy ura az egészségednek, a lehetőségeidnek, az időjárásnak, semminek, ami ahhoz kell, hogy élni tudj. Szánalomra szorulsz, ráadásul nem emberére, hanem Istenére. Egyedül Ő ura mindennek, ami az élethez kell. Tőle kapod az egészségedet, a lehetőségeidet, a megfelelő körülményeket. Ebben ember segítségére nem számíthatsz. De nem vagy szánalmas, ha az Úr szánalmára számítasz.

Az Úr szánalmának oka, hogy az ember nem képes magáról gondoskodni. Ezt ott a tanítványok is rögtön megállapítják, amikor azt mondják: *„Hogyan tudná bárki is ezeket kenyérral jóllakatni itt a pusztában?”* A pusztáról szó volt már a múltkor is, amikor Jézus megkísértéséről szólt az ige. Rámutatunk, hogy mindannyian a pusztában vagyunk, ahol úgy érzed: csak te vagy ott és sem Isten, sem ember nem segíthet rajtad. Te és a szükségeid vannak, változtasd hát kenyérré a köveket! De nem tudod. A puszta ahhoz kell, hogy értékelni tudd a kenyeret. Ahogyan Zorán éneklí: *„hogy egy pohár víz mit ér, ahhoz hőség kell, ahhoz sivatag kell.”*

Isten szánalmának első megnyilvánulása az ember felé már az Édenből kiűzetésnél látható, amikor bőrruhát készít a védtelenné vált első emberpár számára. Mert szánalmának alapja a bűnös ember iránti szeretete. Az ember a pusztában élve védtelen és magára maradt. Elzárkózik mindentől és mindenkitől, menthetetlen lenne. De Isten szeretetéből megszánja. S lásd, milyen csodálatos: Isten nem a hit alapján, hanem szeretetet alapján cselekszik! Annak is adja a megélhetés forrásait, akik azt hiszik magukról, hogy ők teremtettek elő mindent.

Csodáról beszélünk, amikor ezt a történetet olvassuk. Elég gyakran fel szoktam hívni a figyelmet arra, hogy a Biblia csodái velünk is megtörténhetnek. Nos, ez esetben sincs ez másképp! „Akkor hát nézzük, hogyan lakik jól egész Monorierdő hét kenyérrel és néhány hallal!” – mondhatod. De a csoda nem a mennyiségben rejlik. Attól csoda Jézus cselekedete, hogy az emberi lehetőségeken túl történik. Akkor, amikor az ember felismeri: nem tudom a megélhetésemet biztosítani.

Te csodaként tekintesz-e a mindennapi kenyérre, a megélhetésedre? Ha igen, akkor nem kérdés, hogy az asztalnál megköszönöd-e Istennek az elért ételt. Akkor nem szégyelled otthon, a munkahelyeden, vagy étteremben hálaadással kezdeni az étkezést, mert tudod, hogy ismét egy csoda részese vagy. Olyan jó ezt megélni akkor, amikor fiataljainkkal egy-egy ifiórát a pizériában töltünk, és azzal vonjuk magunkra a figyelmet, hogy hálát adunk evés előtt! Mert tudod, hogy minden napod egy csoda, amihez Isten biztosította a feltételeket, amiket te nem tudtál.

Jézus ajándékozik, a tanítványok pedig tálalnak. Ő a forrás, az ember csak eszköz, amivel Isten ajándéka a másik emberhez juthat. Ez a mi feladatunk is, hogy az Úrtól ajándékként fogadjuk el, amit ad, és azt Isten kegyelmének és szeretetének jeleként adjuk tovább. Így nem lesz természetes a terített asztal, nem lesz természetes az élet, hanem gyermekeink is egy csodának lehetnek részesei, amikor Istentől fogadják el az életet és mindent, ami ahhoz kell. Ha így élsz, akkor bővelkedő életed lesz. Ahogyan összeszedtek hét kosár maradékot, az nem azt jelenti, hogy Jézus is úgy működik, mint a fogyasztói társadalom, amelyik szemetet termel. Azt jelenti, hogy az Úr túláradó szeretettel vesz téged körül, amiből másnak is jut. Ebben is Isten csodáját élheted meg.

Legyen így életünk része ennek a hétköznapi csodának, legyen életünk bővelkedő élet!

Lénárt Tibor

Gondolat – Jel

(Gondolatok a 2Mózes 2,1-4 alapján)

Egy férfi, aki Lévi nemzetségéből való volt, elindult, hogy feleséget keressen magának. Ennek a férfinak a neve Amrám volt. Egyiptomban Lévinek született egy lánya, ezt a lányt vette feleségül Amrám. Ennek a lánynak a neve Jókebed volt. A házasságukból született három gyermek: Áron, Mózes és Mirjám. Amrám idős volt már. A szülők rejtegették Mózesz hitük által három hónapig, mivel látták, hogy szép és egészséges a gyermek. Nem féltek a fáraó parancsától, ugyanis abban az időben azt a parancsot adta a fáraó, hogy minden fiúgyermeket, aki születik, dobjanak a folyóvízbe, és csak a leánygyermeket hagyják életben. Jókebed, amikor már nem rejtegethette tovább Mózesz, szerzett neki egy gyékényből készült, kosár formájú ládácskát és bekente azt szurokkal és gyantával, hogy a víz ne kerüljön bele. Beletette a gyermeket és letette a folyóvíz szélére a sás közé. Jókebed néneje a távolból szemlélte, hogy mi történik...



Isten azt üzeni nekünk, hogy keressük Őt, keressük Őt minden nap. Menjünk Őhöz, vigyük elé minden gondunkat, terhünket! Tegyük le a keresztnél a minket terhelő bűneinket és mindazt, ami a lelkünket terheli, nyomasztja! Ő készséggel meghallgat minket. Keressük meg Őt és kiáltunk Hozzá hittel és bizalommal, hogy az életünk ura lehessen és vezessen azon az úton, amelyen járnunk kell! Mehetünk Őhöz idősen, fiatalon, és gyermekként is. Nem fog minket elküldeni, hogy „én hozzám ne gyere a terheiddel!”, hanem éppen ellenkezőleg: szeretettel fordul felénk és várja, hogy megszólítsuk Őt. Nem kell a bűn folyóvizébe fulladnunk, és nem kell tovább rejtegetnünk, ami terheli az életünket. Az Úr szeretettel, kegyelemmel és örök élettel ajándékoz meg minket, hogy a bűn és a teher nyomasztó sodrása, amivel meg vagyunk terhelve, ne kerüljön vissza az életünkbe miután odavittük az Úr elé. Miután az Úr a terheink folyóvizét megtisztítja, akkor szerető gondviselésével vezet tovább az örök élet felé vezető utunkon, ahol már nem ér utol minket a bűn parancsa. Az Úr szemével ránk tekint és figyelemmel kíséri utunkat, hogy mi azon az ösvényen maradván haladunk-e tovább, amelyre Ő vezetett, vagy maradunk a terheinkkel sodortatott folyóvíz szélén. Ahonnan nem tudunk a szabadulás felé tovább haladni...

Isten gondviselő szeretete által mi is újjászülehetünk és megmenekülhetünk a halálos folyóvíztől, ahogyan a gyermek Mózesz történt. Az Úr tegye életünket újjászületett életté Jézus Krisztus által!

Gáspár József

Életképek

„Mondta pedig Jézus mindenkinek: Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztyét minden nap és kövessen engem. ” (Lk 9,23)

Július első hetében a Monorierdői Református Gyülekezet a hittanos gyerekeknek gyerekhétet tartott. Idén a gyerekhét központi témája a „Jézus nyomában” címet kapta.

Nagy izgalommal és lelkesedéssel készültem, merthogy én még sosem voltam ilyen jeles alkalmon, mint a gyerekhét, hiszen 2015. januárjában érkeztem a gyülekezetbe. Nagyon örültem, hogy részese lehetek ennek a közösségnek és munkámmal segíthetek.

A gyerekek 4-9 évesek voltak. Amikor elkezdtem készülni a hétre, tele voltam kétségekkel:

- Le tudjuk-e kötni egész nap a gyerekeket?

- Kitartóak lesznek-e?

- Az időjárás miatt is aggódtam, hogy ne hiúsítsa meg a programokat.

Így utólag elmondhatom, hogy nem volt aggodalomra okom! Isten elkészítette a hetet, mind időjárás, mind figyelem/figyelem tekintetében!

Az előző napi témával kapcsolatosan ismétlődő kérdéseket tettem fel a gyerekeknek, amire nagy meglepetésemre ügyesen válaszoltak, még a kicsik is.

Úgy érzem nagyon sokat tanultam és kaptam ezen a héten, szeretnék továbbra is ehhez a közösséghez tartozni!

Megtaláljuk Jézus lábnyomát a betegágy mellett, a szegények viskóiban, a nagyvárosok zsúfolt utcáin, aluljáróiban és mindenütt, ahol emberszívek vigaszra várnak. Ha azt tesszük, amit Ő tett földi életében, akkor követjük az Ő nyomdokait...

Krisztus életszabálya, amelynek alapján állunk vagy elesünk, amelynek alapján mindannyian megmérjük az ítéletben, így hangzik:

„Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mind azt ti is úgy cselekedjétek azokkal” (Máté 7,12) ”

Összefoglalásul: a gyerekhét programdús, és Isten által megáldott hét volt. Ha Isten is úgy akarja, szeretnék jövőre is részt venni.

Szőnyi Anikó



2015. július 21-25-ig a Vasadi Gyülekezet ifjúságával közösen táboroztunk a börzsönyi Perőcsényben. Fiatalkorunk nagyon várták már ezt a hetet, hiszen a februári galyatetői együttlét során megismerték és megszerették egymást, baráti kapcsolatok alakultak ki a két gyülekezet között. A hét címe: Kövess engem!



Sorra vettük a reggeli és esti áhítatok keretében egy-egy tanítvány életútját, hogy honnan hívta el Jézus, és mi lett aztán később a tanítványok egyéni sorsa, hogyan tudtak vagy éppen nem tudtak megmaradni elhívásaikban. Így beszélgettünk Péterről, Mátéről, Jánosról, Nátánaélról, Júdásról és Pálról.

Igyekeztünk meglátni és megláttatni azt, hogy Jézus ma is szól hozzánk: Kövess engem! – és ma is különbözőképpen engedhetünk ennek a hívásnak. A tanítványi példákon át tanított bennünket az Úr arra, hogy miképpen hallhatjuk meg ezt a hívó hangot, hogyan engedelmesskedhetünk neki és hogyan maradhatunk hűek az elhívásunkhoz.

A lelki táplálék túl nagyon sok játék, beszélgetés, kirándulás jellemezte a hetet. A forróság ellenére tettünk egy 10 km-es túrát a Börzsönyben Salgóvárhoz, de voltunk a kemencei és az esztergomi strandon is. Kipróbáltuk a nagybörzsönyi kisvasutat, meglátogattuk éjszaka a közeli halastavat, nappal pedig a perőcsényi református templomot, ahol a



helyi lelkész tartott előadást. Mozgalmas, érdekes programokon kerülhettek közel egymáshoz a vasadi és a monorierdei ifjúság tagjai...

A legmélyebb élmény talán mégiscsak az volt, amikor pénteken este beszélgetésre vártuk azokat a fiatalokat, akik elhatározták, hogy ezentúl követni akarják az Urat, máshogy akarják élni életüket. Isten segítse őket abban, hogy ne csak a megszokott környezetükből való kiszakadás élményének eredménye legyen ez a döntés, hanem a tanítványokhoz hasonlóan meg tudjanak maradni ezen az úton!

Istennek legyen hála és köszönet ezért a hétért!

Lénárt Tibor

Alkalmaink

Istentisztelet: Minden vasárnap reggel 8 órakor a kápolnában

Bibliaóra: Pénteken este 6 órakor szintén a kápolnában

Szeptember 13-án reggel 8 órakor hittanévnyitó istentiszteletet tartunk, melyre szeretettel várjuk a hittanos gyermekeket szüleikkel együtt!

Elindult gyülekezetünk új, önálló honlapja!

A személyes találkozásokon túl, vagy azt megelőzően minden gyülekezettel kapcsolatos hírt szeretnénk minél több testvérünkhöz eljuttatni, minden alkalmunkról időben hírt adni és minden velünk kapcsolatos információt megosztani. Ezen felül azt is szeretnénk, ha küldetésünknek megfelelően itt is Isten igéjével találkoznának az olvasók. Ezért indítottuk el immár saját honlapunkat, bízva abban, hogy a misszió és tájékoztatás ezen eszközével tett lépésünk is azon életjelek sorába illeszkedhet, amelyek gyülekezetünk önállóságát jelzik.

Kívánunk honlapunk minden kedves látogatójának tartalmas, áldott böngészést! Ismerjen meg jobban bennünket, ismerje meg jobban Jézus Krisztust, s Rajta keresztül Isten szeretetét!

Honlapunk címe: www.monorierdo.reformatus.hu

Templomot építünk

És immár valóban! Elkezdhetjük végre Isten kegyelméből építeni azt a templomot, amelyért oly sokan és sokáig imádkoztak, amelyért oly sokan és sokat tettek és segítettek. Talán sokan kétkedtek is benne, hisz olyan sok akadály gördült az építkezés elé. Azonban „*az Úr beteljesítette ígését, amit tett*” (1Kir 8,20). Legyen áldott az Ő Neve érte, s Ő legyen továbbra is közösségünk őriző pásztora!



"Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. "
(Zsolt 127,1)

Az építkezést ünnepélyes alapkőletétellel kezdjük meg, melyre szeretettel hívjuk és várjuk Önt és Kedves Családját!

Időpontja: 2015. október 4. (vasárnap), délután 3 óra

Helyszín: a Szabadság út és Akácfa út sarkán levő építési telek

Igét hirdet: Dr. Szabó István, a Magyarországi Református Egyház püspöke

Az alapkövet elhelyezi: Takaró András, a Délpesti Református Egyházmegye esperese

Az alkalom után szeretetvendégségre várunk minden résztvevőt!

A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monor-Kistemplomi Református Egyházközség Presbitériuma

Szerkesztő: Lénárt Tibor segédlelkész (tel.: 30 994-2539; e-mail: monorierdo@reformatus.hu)

Honlap: www.monorierdo.reformatus.hu